Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Čtvrtek, 06 Září 2012 20:29

„Šerife, alespoň dvě pivka," škemral Wint, když shodil usárnu, padl na zem jako žok a opřel propocená záda o stěnu Harryovky, nádherné trampské boudy, posazené vysoko na Oslavkou.
„Alespoň ty dvě, za chvíli jsme zpátky," přidal se Pepoš a Krusty vedle něj mohutně přikyvovala, jak ostatně bylo, co se piva týče, jejím zvykem. Hospůdku si nenechala nikdy ujít.
„Prostě ne!" obořil se na ně nekompromisně Šerif, „jsme na vandru a ne na exurzi v pivovaru." A něco jsme si o tomhle snad řekli, dokud budu šerifovat, žádný pravidla se měnit nebudou. V dubnu jsou volby, tam máte šanci."

„Tak je pusť. Když s nima pošleš Vzala, tak máš jistotu, že se dlouho nezdrží, ten pivu moc nedá," zastal se jich Net, který mezitím o ohniště lámal chrastí na podpal, ale i přesto, že měl u Šerifa velké slovo - znali se bezmála dvacet let - neuspěl. Zbylí dva členové osady, Kowy a Grizzly už raději začali mlčky vybalovat, ačkoli se jim představa jednoho oroseného také zamlouvala. Aby ne. Táhli se sem v tom pařáku z Náměště v jednom zátahu a Sedlecká hospůdka byla, ač pár kilometrů vzdálená, proti tomu, co měli dnes za sebou, v podstatě za rohem.
Teď ale všichni pochopili, že s jeho rozhodnutím nehnou a začali se zabydlovat v boudě, kterou jim na dnešní noc půjčili kamarádi z T.O. Mňouci. Za chvíli už syčely nad ohněm pánve, vřela voda na čaj, cinkaly ešusy, jen komunikace trochu vázla a jedinej, kdo se tvářil spokojeně, byl Šerif.
Byla to jeho přezdívka a osadní funkce zároveň. Nebyl špatnej chlap, ale tyhle jeho abstinenční výlevy všichni nesli dost těžce, vzhledem k tomu, že ještě před dvěma a půl roky nevynechal na vandru žádnou dosažitelnou putiku a byli to spíše oni, kdo ho večer lámali, aby už vyrazili kempovat. Všechno se změnilo jednoho jarního dne, kdy tady, na Oslavce, zahynul jejich osadník a shodou okolností Šerifův synovec. Tak trochu pod vlivem, jak už to chodívá, se zřítil z vyhlídky kousek od Glorietu a našli ho až druhý den. Nejenže se od té nehody Šerif už nikdy nenapil, ale navíc vyhlásil tohle příšerná pravidlo pro všechny, jako osadní zákon. Brali to tenkrát, doufali, že to časem zase poleví, ale Šerifa kvůli tomu sesadit nechtěli. Za prvé byl jako plánovač akcí a jakýsi stmelovač party nenahraditelný a za druhé, no uznejte, vypadalo by to blbě, kdyby v osadě byli šerifové dva. Teď už ale začínala být situace občas nesnesitelná.
„Tak asi takhle, co se zítřka týče," zvedl asi po hodině nejvyšší hlavu od mapy, „bágly necháme na boudě, abyste si trochu ulevili, když vás to dneska tak zmohlo, a vyrazíme na malou půldenní okružku po okolí. Viděl bych to na Sedleckej hrad, dolů ke Kobře, Chilkootem nahoru

na vyhlídku k Mikovu pomníčku, dolu na Kančí louku a přes Gloriet zpátky. Odsud už s báglama přes Umírajdu k řece, přebrodit a zakempovat někde nad Lamberkem, ať to v neděli není tak daleko do Kralic. Co vy na to?“
Odpovědí mu bylo několikahlasé, ne příliš nadšené, zamručení, ale to mu stačilo.
„OK, když nejsou připomínky, tak dobrou. A neponocujte moc, vstáváme brzo,“ prohodil směrem k ohništi už od dveří do boudy a zmizel uvnitř.
„Teda, ten už mě začíná pěkně štvát,“ promluvil snad poprvé od chvíle, co přišli, Grizzly, „já snad přejdu k Pražcům, ty maj alespoň pořádný potlachy.“
„No a co kdybysme ho už konečně trochu vytrestali,“ ozvalo se z kamenného křesla nad ohništěm.
„A jak, prosímtě?“
„No, jeden nápad bych měl, nad čím myslíš, že tu celou dobu dumám.“
Zvídavé oči všech se obrátili k Wintovi a během chvilky už mu semknuti v těsný kruh viseli na rtech.
****
„Tak dobaštit, než vyhasne oheň zabalit, ať se odpoledne nezdržujem a razíme,“ halekal dopoledne Šerif rozverně, jako by neviděl ne moc vstřícné pohledy ostatních.
„Já asi nemůžu, nějak jsem si včera namohla achilovky,“ zakňourala Krusty. „Asi tu na vás počkám, ať vás nebrzdím.“
„No, sama tu jako holka zůstat nemůžeš, to je blbý,“ zamyslel se Šerif nad nečekaným problémem, ale než stačil najít řešení, už se hlásil Pepoš, že tu s ní počká.
„A já tu zůstanu s nima. Okolí už znám jak svý boty a alespoň můžem zatím s Pepošem nadělat nějaký dřevo, docela dost jsme ho včera spálili,“ přidal se aktivně Wint.
„No dobrá, není čas vymýšlet něco jiného,“ kývl odevzdaně na jejich návrh.
„Tak razíme, ať jsme co nejdřív zpátky,“ otočil se ke zbytku osady a začal šplhat do krpálu za boudou. Když všichni zmizeli za horizontem, trojici na fleku se ulevilo. První část plánu klapla.

****
„No, kde jste, lidi? Za chvíli je tma a vy nikde, už jsme měli strach,“ divil se Wint, když se u boudy objevili první členové výletnické sekce, jak je mezitím nazvali.
„Kde, kde,“ rozhorlil se Šerif, „tohle není osada, ale lazaret. Jednoho tlačí bota, druhej si hne zádama při šplhání na vyhlídku a vám tu hoří vatra, která nevyhasne ani za hodinu. Co teď, celej plán je v tahu!“
„Umírajda?“ zeptal se opatrně Wint a za šerifovými zády nenápadně přihodil do ohně další pořádné polínko.
„No, nic jinýho nám asi nezbyde, potmě se tu nikde ploužit nebudem. Holt o to delší bude cesta v neděli,“ dodal.
„Tak bágly a jdem, než tam přijde někdo jiný, je sobota. A Vzal tu zatím ohlídá oheň než vyhasne a přijde za námi,“ zavelel a nahodil usárnu na rameno.
Umírajda byla pěkná bouda nedaleko odtud a kupodivu byla prázdná. Kamna v boudě byla ještě teplá, asi tu byl ten týpek, co ho potkali při sestupu do strže, ale z toho strach mít nemuseli. Bágl měl na zádech, takže se evidentně nevrátí. Rozdělání ohně bylo dílem okamžiku a s padající tmou se ozvaly první tóny kytar.
Další, co se do tmy zhruba po čtyřiceti minutách ozvalo, byla Grizzlyho otázka: „Kde je vlastně tak dlouho Vzal, ten oheň už snad hořet nemůže?“
Šerif chtěl říct něco uklidňujícího, ale vzhledem k tomu, že už nad tím také pár minut přemýšlel,

nenapadlo ho nic. Tedy nic jiného, než, vyslat Grizzlyho s Wintem zpátky k Harryovce, zjistit, co se děje. Dobrej nápad to ale asi nebyl. Uteklo dalších třicet minut a jediné, čím si mohl být jistý bylo to, že už jim chybí tři osadníci místo jednoho. Na klidu mu nepřidaly ani strašidelné historky z Brd, kterými je celou dobu zásoboval Pepoš - tramp kdysi brdský, než se odstěhoval do Brna.
„Já se tam zajdu mrknout," nabídla se Kowy, když zahlédla v odlesku ohně jeho nejistý pohled.
„Ale sama nechoď, ať s tebou jde raději Net."
„Tak já se s nima kousek svezu a skočím pro vodu, studánka je cestou," zvedla se i Krusty a začala sbírat okolo ohniště prázdné felíny.
„Dobře, ale zkuste cestou volat, abyste se někde neminuli s ostatníma. Třeba to nemůžou najít."
Následujících dvacet minut se vleklo jak cesta do Náměště, ale nikde nikdo. Šerif nervózně obcházel ohniště, mumlal si něco pod fousy, až sáhl do kapsy, vytáhl baterku a naprosto tichým hlasem, plným obav se obrátil k Pepošovi.
„Jdu se tam mrknout. Nikam se ani nehni, víš, že to tu moc neznáš."
„Bez obav, to mě ani nenapadlo, vzhledem k tomu, že baterku jsem půjčil Krusty."
Když dorazil k Harryovce, bylo tam naprosté ticho, uhlíky v ohništi už ani nežhnuly, jen na roštu vedle něj zářil do tmy připíchlý bílý kus papíru. Strhl ho a začal číst.
„Jaká Bounty? Já vám dám vzpouru, já vám dám Sedlec …., jak jako na pivo?, všichni …," mumlal si pro sebe, když dočetl.
„Já a tyran, jo?" bylo slyšet ještě po chvíli z mlází, kterým se nasupeně prodíral k cestě na Sedlec.
„Já a tyran, jo?" parodoval ho vesele Wint, jakmile zmizel z doslechu a všichni vylezli z úkrytu ve srázu pod boudou.
„Jo, a tyrani musí trpět," přisadil si další z osadníků, „jen ať se proběhne, hvězda šerifská."
Povzbuzeni nečekaným úspěchem své pomsty, se na jeho účet bavili celou cestu zpátky za Pepošem, který, když viděl, že všechno vyšlo podle plánu, vytáhl z boudy slastnou odměnu - batoh plný lahváčů a dvě flašky rumu, pro které přes den do hospody s Wintem a Krusty došli.
„Chtěl bych vidět ten jeho výraz, až v hospodě zjistí, že tam nejsme …," prohodil Vzal a slastně polkl pár hltů.
„Ale nejsem moc zvědavej na ten jeho výraz, až se vrátí," dodal Net, „a proto pijme, kamarádi, pak už nám to snad bude jedno."

****

První se ráno probudila Kowy: „Šerif tu není! Vstávejte, on tu není."
„Klíííd, tak se asi naštval a odešel," ozvalo se z jednoho ze spacáků.
„Ale má tady věci …"
Během chvíle byli na nohou všichni. Než stačili zabalit, vymysleli tolik hrůzostrašných variant, co se mohlo stát, že je přešla i chuť na snídani. Cestu do Sedlece dali skoro v poklusu, což některým po včerejšku dobře nedělalo, ale za chvíli už brali za kliku u hospody. Zavřeno. Kruci, otvíraj až za hodinu. Grizzly si naštěstí vzpomněl, že hospodská bydlí kousek odtud a během pár minut se už opírali o její zvonek.
„Co je, hoří? Otvírám až v deset," odbyla je ze zápraží.
„My nechcem pivo," snažil se ze sebe dostat větu klidným, nezadýchaným hlasem, „spíš jestli nevíte …"
„No, jestli tu večer nebyl takovej trampík."
„V klobouku, fousatej," skákali si navzájem do řeči.
„Myslíte Šerifa? Jo byl. Ale byl nějakej divnej. Brblal něco o vzpouře, o bývalých kamarádech o

konci a tak. S nikým se ani nebavil.“
„A nevíte, kam šel od vás?“
„Netuším, dal si pár rumů a byl pěkně sťatej. Pak mlel něco o vyhlídce a o nějakým Mikym.“
Krve by se v nich nedořezal. Rum, vyhlídka, Miky, konec … Ta slova jim zněla v hlavě stále dokola, a ať je poskládali jak chtěli, nic dobrého jim z toho nevycházelo.
„Do prčic!! Jdeme!“ vzpamatoval se jako první Vzal.
Naházeli bágly za plot s tím, že si je tu chvíli nechají a aniž by čekali na odpověď, vyrazili zpátky k Oslavce.

****

Šerif je dojel ještě před rozcestím k vyhlídce. Zacinkal na starodávný zvonek na řídítkách, obkroužil hlouček jejich ztrnulých postav a vítězně se díval na neméně strnulé obličeje, dalo-li se těm výrazům v té chvíli tak říct.
„Tak co, už máte dost, nebo se ještě proběhnete?“
„Šerife, co tady …?“
„Co bych tady,“ nenechal ho dokončit větu,“ přeci vás nenechám běžet až tam, ačkoliv jsem měl chuť. Ale myslím, že už jsme si kvit, ne? Oko za oko, jak se říká. I když myslím, že vy už jste slepí a já jen jednookej.“
Ač stále v šoku, nezbylo jim, než souhlasit.
„No tak, co tady stojíte, jak solný sloupy, nemáte chuť na pivo, po tom výkonu? Za chvíli se otvírá, tak já tam na vás počkám, bando. Musím Jarušce vrátit kolo, poděkovat jí za to, jak to s váma skoulela a hlavně za nocleh“ zahalekal vesele, naskočil do sedla a šlápl do pedálů.
„Jo a ten, kdo mi dneska zabalil uzdu, u mě má panáka!“ doneslo se k nim ještě společně se zvířeným prachem polní cesty. _____

Martin Šlápota - Šlápi
Trapsavec 2012